

# **ЕМИЛ КОРАЛОВ**

# **ДРЕБОСЪЦИТЕ**

[chitanka.info](http://chitanka.info)

— Не се прибра навреме, както говорихме, и затова ще бъдеш наказан! — строго каза майката на Кирил.

— Добре де, накажи ме! — съгласи се петокласникът. — Ще прочета трийсет страници от „Под игото“!

— Това наказание ли го смяташ! Ще пазиш децата на чичо ти Андреев!

— Ония дребосъци! — извика с такова страшно гърло Кирил, та и Иван Боримечката с черешовото топче би му завидял. — Аз да не съм бавачка.

— Без възражения! Отиваме на мястото да оберем зимните круши. И внимавайте да не направите някоя пакост! Вземи си и блока, да си нарисуваш клончето.

Намусен, загубил всякакъв интерес към света, дори към пистолета си, с който пред телевизора с викове помагаше успешно на Митко Бомбата, Кирил стигна с майка си и баща си у Андрееви. Още от вратата чуха весел момичешки гласец, тънък и провлечен:

— Люююю... Люююю... Люююю... Люююю...

— Забавачката работи! — подхвърли презиртелно Кирил.

Любомир Андреев, лесоинженер, обичаше много да люлка дъщеричката си на колене. Така му се струваше, че се намира в разлюлени от вятъра гори, които също неизказано обичаше, но от много работа с папките в министерството не му оставаше време да навести. Той люлкаше Мила широко наляво и надясно и двамата продължаваха да припяват в един глас: люююю... люююю... След десетина такива буйни залюлявания бащата и дъщерята в един глас извикваха отсечено: лю! Това означаваше край на играта. Когато се чуха гласовете на Илиеви, двамата членове на забавачката бяха направили само две полюшвания. Бащата искаше да продължи, но дъщеричката наостри уши, изведнъж извика: „лю“, и скокна от башините колене. Очакваше я нещо по-интересно: гости!

— Лельо Ганке, добре дошли! — поклони се тя ниско-ниско. — Бате Кириле, отдавна не си идвал. Ще видиш колко хубаво е у нас!

— Знам колко е хубаво — измърмори под носа си Кирил. — Де е Милко?

Винаги, когато ставаше дума за него, Милко на часа се появяваше. И сега гласът му се чу от двора. Връщаше се от училище с многострадалната си чанта на първокласник. Тя беше обирала праха на

много улици и се беше сражавала с грапавите им камъни. Милко цял сияеше от радост и още от вратата извика:

— Ура!

— Шестица ли получи? — попита сестричката му, която, макар и да нямаше още шест години, беше запозната с всички училищни работи.

— Казвай! — подкани го нетърпеливо и баща му, който много се гордееше, когато синът му е първенец. — За какво те отлихиха?

— Кънчо го наказаха днеска три пъти, а мене само веднъж!

Но неизвестно защо, вместо да се зарадва, майка му се разсърди. И баща му не го похвали за тоя успех, а само някак си се подсмихваше.

— Е, да вървим! — тръгнаха големите. — На масичката имате сандвичи за закуска. Ще прекарате весел следобед.

Кирил сви устни пренебрежително: „Много ще е весел!“ И като остана сам с малчуганите, оттегли се в ъгъла и опря ръка върху телевизора като певец, който се кани да запее. Но вместо да смае света с гласа си, Кирил, стиснал устни, надменно гледаше хлапаците.

— Хайде да ядем! — предложи Мила, която не можеше да търпи нищо вкусно, без да го опита. — Заповядай, бате Кириле!

— Не съм гладен! — високомерно отказа той.

— А пък аз съм много гладна! — и Мила отхапа от сандвича и сладко-сладко задъвка. Милко я последва. Като ги гледаше, Кирил неочаквано усети, че и той е страшно гладен. Защо избърза да каже, че е сит? Заразхожда се ядосано около масичката с ръце, преплетени на гърба, вперил гневно очи в сандвичите. А те намаляват, намаляват... Тази лакомия Мила! И двете ѝ бузи — издущи като балони. Как може да дъвче така едновременно с двете страни! Но ето че тя пита:

— Бате Кириле, ти вече не огладня ли?

Гледай я ти! Хлапачката с хлапачка! Разбира от гладни хора! И така деликатно го покани. Сега вече може да си вземе, без да се изложи.

— А бе не съм още огладнял, ама ще ти направя удоволствие! — и той натрупа в чинийката си сандвичи. Залапа.

— Избра най-големите! — обади се неочаквано Милко, който всяко казваше истината.

Неотдавна Мила каза същото на дядо си. Майка ѝ поднесе два резена кашкавал, един за нея, един за него.

— Дядо, ти взе по-големия! — извика тя, защото много обичаше кашкавал...

— Защото съм по-голям — засмя се дядо й. — Но ако искаш, да ти го отстъпя на теб?

Тогава Мила много се засрами и сега каза с укор на брат си:

— Ще вземе по-големите, защото е по-голям!

„Тази дребосъчка наистина ме учудва с ума си...“ И Кирил отведнъж почувствува, че с малчуганите не е чак толкова досадно. Лошото е само, че като закусиха, Мила извика:

— Бате Кириле, прочети ми някоя приказка!

— Не обичам приказки! — отблъсна поканата Кирил. — Четете си сами!

— Можем и сами, ама да не се обидиш...

Това пък какво е! Можела сама! Или тоя първокласник, дето още срича! Ама че самохвалковци!

Но без да кажат нещо, дребосъците старателно отвориха грамофона на радиото, измъкнаха отнякъде плочи и изведнъж melodичният глас на артистката заразказва. Неусетно и Кирил се заслуша, макар че уж не обичаше приказки.

— Харесва ли ти, бате Кириле? — попита дружелюбно Мила.

— Измишльотини! Какво толкова ще ми харесва! Харесва ми техниката! — важно отвърна той.

— Техника, ама ако я няма артистката, нищо не излиза! — отвърна не по-малко дълбокомислено Милко.

„Тия дребосъци университет ли са свършили!“ — все повече се учудваше Кирил.

— А сега ще те забавляваме с естрада!

И наистина го забавляваха. Мила най харесваше плочата „Идвай всеки ден при мен!“ И тя припяваше.

„Да има да вземаш! — мислено отвърна Кирил. — Само това остана, да си губя времето всеки ден с вас!“

— Стига! — заяви той. — Имам за утре домашно по рисуване. Трябва да изтигосам едно клонче. Донесьл съм си блок. Мъчна работа. Мирувайте, че утре двойката е сигурна — и все тъй надменно разгърна блока.

— Ами! — извика Мила. — Милко ще ти нарисува колкото искаш клончета. Той рисува много хубаво!

Без да обръща внимание на дребосъците, Кирил положи дъбовия лист с жъльда върху белия грапав лист и почна да ги очертава. Но Милко го спря:

— Бате Кириле, така не се рисува! — и той бодна клонката в една вазичка, грабна зелената и кафявата боя и само след няколко минути на блоковия лист се разпери клонка, като че беше истинска. Кирил малко се посмая, но за да не се изложи, рече нехайно:

— И аз така рисувам, но за по-лесно опитах по нов начин.

— Искате ли курабийки? — попита неочеквано Мила.

— А бе ям, ама с мляко и кафе — отвърна нехайно Кирил.

— Хубаво е, но нямаме...

— А у дома има! — реши Кирил да се покаже и той пред малчуганите. — Елате да ви водя!

Тримата се измъкнаха от Андрееви, взеха, разбира се, ключа със себе си. След пет минути бяха у Кирилови. Запалиха електрическата печка, сложиха пълната с мляко тенджера да се подгрее и се втурнаха в стаята на Кирил да им покаже самолетите си, параходите, ракетите... Заиграха се, после се зачетоха, надвесени и тримата над „Под игото“. Мръкна се, запалиха лампа. По едно време Мила извика:

— Вече много мирише.

— Книгата ли?

— Не, на прегоряло...

— Леле, забравихме млякото! — скокнаха и се втурнаха към кухнята. Не се виждаше нищо от дим, тенджерката едва се бялкаше на печката. Само на дънцето ѝ беше останал изгорял каймак.

— Лоша работа! — изплаши се Кирил. — С това мляко щяха да полеят баницата, която вашите са опекли да вечеряме. Я да бягаме по-скоро оттук!

Но тъкмо да тръгнат, лампите угаснаха. Случва се това и в голямата светла София. В някой квартал, без никой от жителите му да е виновен за нещо, току угаснат лампите. Нашите трима юнаци запалиха свещ, имаше и пригответена за такива случаи. Стана много интересно. Сенките им пълзяха по тавана като великани.

— Ей, че страшно! — прошепна Мила, защото пламъкът трепереше и сенките се надвесваха застрашително над тях.

— А пък на мен ми е весело! — озвърташе се плахо Милко.

— А бе то, че е весело, весело е — каза Кирил, — ама по-добре да бягаме, все едно че не сме идвали у нас, инак лошо ме чака!

Бяха умни деца, угасиха свещта да не запали нещо, заключиха входната врата и се върнаха у дома на Андрееви. За тяхна радост тук токът не беше прекъснал и лампите сияеха. Едва сега разбраха каква сила има светлината. А най-важното не миришеше на прегоряло мляко. И тъкмо навреме пристигнаха, защото ето ги след малко майката и бащата на дребосъците.

— Кириле, майка ти заръча да идеш у вас да донесеш млякото. С него ще залеем баницата и ще вечеряме тук.

— Те да го донесат! — бавеше се Кирил.

— Ще го донесат, ако има мляко... — обади се Милко в подкрепа на истината.

Още се разправяха, когато майката и бащата на Кирил долетяха сърдити.

— Няма с какво да полеем баницата! — извика Кириловата майка. — Всичкото мляко изкипяло. Нашият татко забравил електрическата печка запалена и отгоре — млякото. Добре, че угасили тока, та не е изгоряла и тенджерата. Понякога има полза и от прекъсване на електричеството! — завърши тя подигравателно.

— Наистина има! — отговори бащата на Кирил — Особено когато ти забравяш запалена печката. Защото аз не съм подварявал никакво мляко. Ти всяко предварително подготвяш нещата, да станели по-бързо.

— Не е вярно! Не съм пипала електрическата печка! Това е твоя работа!

Така правят понякога възрастните. Много са умни, а спорят за най-дребни неща. Добре, че има деца, които обичат да казват истината:

— Ние бяхме у вас, лельо Ганке — побърза да се обади Милко, — да пием мляко с курабийте. Кирил ни покани. Ние забравихме млякото.

— Така ли! — кресна леля Ганка и изгледа страшно сина си. Най-много се разгневи, защото беше сигурна, че мъжът ѝ е свършил тая работа, а излезе, че не е той.

Кирил започна да отстъпя заднишком. И ето в тоя съдбоносен миг едно момиченце с розова рокличка, разперена като ветрило, се втурна между майката и сина:

— Лельо Ганке, аз поисках мляко за курабийките! Бате Кирил не е виновен! Оставиха ме да го пазя, но аз го забравих и то изкипя!

Майчината нежна ръка се отпусна. Не може да не се вярва на такива чисти очи, които си признават вината.

— Така ли било! — викна сега майката на Мила. — А защо не внимаваш?

— Защото бате Кирил много хубаво чете и аз просто забравих...

„И от бой ме спаси, и отгоре ме хвали...“ — гледаше я с благодарност Кирил.

— То се разбра, Кириле, ами я изтичай и купи ново мляко! — пъхна му пари в шепата бащата на Милко и Мила.

Когато се връщаше от млекарницата, Кирил бодро подскачаше. Не само му беше весело, а „просто“, както каза Мила, радваше се, че ще бъде още с дребосъците.

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на **Моята библиотека** и нейните всеотдайни помощници.



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.